

ŠTORIJA O ZVONČARI

Bila j' sobota. Za nike običan dan. Ali za nike i ne.

Jutro j'. Mojemu ocu zvoni telefon. Pitan se ki zove va vu dobu. To j' očev prijatelj - zvončar. Če znate ki su oni?

Zvončari su maškarani judi, ki zvonon ko nose na leđih, zvone kroz celo selo i tako tiraju zimu. Zvončari nose beli kožun od ovčje koži tratur na glavi od životinje i rogi. Stomanja na kvadre, brageši na rigu, bele copice, črni postoli, zvono i, naravno, mačuka va ruki.

Puno put san gljedala i slušala kad se dogovaraju. Si su uzbuđeni i srični da se običaji nisu zatrli. Moj je otac žalostan aš i ja ne moren poč š njimi, jer zvončari su muški, a ne ženski. Znate, nosit ono teško zvone more samo muški, jaki, muški.

Kako zgljeda njihov pohod. Pa ovako: Oni gredu kroz selo, a onda ih neka kuća dočeka i tamo se počaste. Zvone, pivaju, šale se, delaju komedije. Stvarno, to ni lahko.

Znate de su zvončari uvršteni na UNESCO-vu listu nematerijalne kulturne baštine; ali ne si, aš zvončari j' raznih sorti: Halubajski, Zametski, Grobnički dondolaši, Zvonećanski, Žejanski. Njih ima još puno i saki se oblače drugačije.

To j' kratka štorija o našen delu karnevala. I još na kraju ću reć ŽIVIO PUST!

Matea, 6. razred, 12 godina

OŠ Škurinje Rijeka

Voditeljica: Svjetlana Kraljić, prof.